

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pèsseta a conta de 16 números.

UNA CANSÓ

QUE PÒT SERVÍ DE SERMÓ DE COREMA.

Axò era y no era un cap-vespre d'aquests dies passats, y *sin embargo* estava aferrat amb una òbra de Física, perqu'heu de pensá y creure, lectors ignorants, que si Deu heu vòl y Maria y es Mèstre, en es Juñy m'he d'etzaminá, com dos y dos fan quatre; y si fas un pòch sa torniòla, en s'estiù hauré de dú es feixet y menjá carabassa amb còl, que no me fa molt, perqu' a n'aquestes fruytes de Muro, un hòmo de nòltros les ha de vetlà es blè, ò sinó está perdut.

Ydò, com deya, no me dexavan lletgi una retxa un parey de criades que, canta qui canta, m'arribaren a fé es cuch de s'oreya malalt amb aquesta cansó que no s'aturavan de dí:

Qui es señó que duga guants;
 Y qui es pagès, mocadó;
 Y qui es fiy de conradó
 Que duga calls per ses mans.

¡Sabeu qu'hey está de ben tirada aquesta! y, creysmè, lo qu' es elles, males quimeres pòques, la cantavan per un val aquí, perque los vengué a sa boca. Aquesta casta de gent, s'entèn ses criades; ne saben de cansons tan senzilles y de tant de bassó que se coneix qu' es qui les va compòndre no s'amocava amb sa màniga perque fonch aquell glosadó que may enveyeix y que ja alegre, ja trist, sempre canta lo que sent sense aná de vuyts y nòus y cartes que no lligan, aquell glosadó que no escriu llibres, però que des séu magatzem s'en proveyexan es qui se donan amb estudi y engiñy a sa poesia, aquell glosadó anomenat *pòble* qu' a totes ses nacions hey es y hey será si Deu heu vòl y Maria.

Aquestes consideracions me feren caure es llibre de ses mans y agafá sa ploma perque s'en vengueren un esbart d'idèes a n'es méu cap, y, fòrt y no 't mògues, varen volé que les escampás demunt es papé.

Axò es sa còsa, cara de ròsa.

Qui es señó que duga guants,
 Y qui es pagès, mocadó;
 Y qui es fiy de conradó
 Que duga calls per ses mans.

¿Que no 'u sentiu, menestralets, que per omplirvós es gavatx vòltros y sa vòstra familia, si 'n teniu, vos heu de matá trabayant com a nègres tofa sa setmana tayant sola, serrant fusta, picant cantons, etc., etc., y quant vé es diumenge, qualsevòl vos prendria per uns Còmptes ò Marquesos amb tant de bastó, guants y levita, qu' es sastre vos ha de vesti y es perruqué tayá es cabeyes, y vos agradau més d'un *bòn dia* ò *bònes tardes* que d'un Adios sèch y rebent? ¿Que no 'l sentiu a n'aquest reclam, vòltros que tot quant teniu no vos basta per cafès y aygordent, que tot heu foneu amb jugá y fé es perdut, y que caminariau mitx'hòra per veure una brèga de cans de hòu ò de galls inglesos ò una correguda de cavalls?

Qui es señó que duga guants...

Y dexauvós d'històries. ¿No trobau que vos sortiria milló si vestint axí com pertòca a n'es des vòstro estament, estauviant lo que foneu en còses que més tost vos duen perjuys que profit, malavetjant no treure es pèus des llansòl y estarvós dins ca-vòstra y no aná de tres qui n'agafa quatre, arribasseu a reuni un reconèt per podè dá carrera a n'es vòstros fiys y gastá un quèrn de duros en essè hòra, y no hauriau d'aná a l'Hospital en tení una malaltia ò un soscayre?

Y vòltros atlotetes de fàbrica, sastresses, cosidores, mossones d'enteniement tan jaugé com es cabeyes que duys devant es cap, ¿que creys que no resa de vòltros sa cansó? ¿Y que no sou aquelles que p'es Born, la Rambla y sa Murada, feys tant de paperòt es diumenges y fèstes; que no vos basta un *perió* per guyes, anells, arrecades, flòchs, y *lassos*, per aumesch, pomades, polvos, pòtingos y esències? ¿Que no sou aquell esbart de polles y endiòtes emperifollades y engaumides que, coua estèsa, sorti a pasturá, ò per milló dí, a pescá per carrés y plasses d'aquesta molt nòble y

lleal Ciutat es dies de truy, axò es, quant no heu d'está enforinades dins uns talleços amb so *triqui-trach, triqui-trach*, tan pòch poètic, ò assegudes en terra fént llatre com a rabioses, ò acaramullades dins ets estudis d'un sastre ò sabbatè, escarrinxant ses oreyes des qui passen amb so vòstro cantá tan fad, tan estrafolari, tan pòch *mono*?
 ¿Ydò, que no 'u sentiu?

Qui es señó que duga guants...

Y fòra flòchs y banderetes, polvos y pomades; una filoua per quant no tendreu rès que fé, ò un bòn rosari ara qu' es temps de penitència, y al manco no vos empatxareu de si aquest ò aquest altre va p'es llevant ò p'es ponent; y si arribau a tení fiys los donareu una bòn enseñansa. Y no tengueu ansiá de axò de casá que quant se va a una botiga ningú vòl ets objectes qu'están per mòstra sinó aquells més estojats, que sa pols no los arriba, ni ténen cap taqueta perque no los paupan: ydò bé; estauvós dins ca-vòstra y es fadrins que ténen señy, que son ets únichs que vos pòden doná bòn viure, ja vos trobarán.

Y qui es pagès mocadó....

Badau ses oreyes, bergantells de casa bòn de p'es pòbles, que duys sa curòlla de parexe señós amb tant de pantalons, rellòtge, corbata y cabeyes a lo *alfonsino*, que ja heu après d'aná a n'es cassino per fondre tot quant es vòstros pares vos donan y tot lo que los podeu... (no heu gòs a dí) *irregularisá* com piodosament hem de creure. ¿Que no 'u sentiu, estòrnells de beurada? es pantalons quant son véys no son bòn per fé feyna perque son massa estrets; aquesta manera de vesti vòstro, fa riure totes ses persones de señy, es miravós fa llástima. Sabeu que vos treuria de més que fosseu com es vòstros pares humils y bòn gent que sabian estojá ets sòus per quant venian males añades, que no solian tení dèutes ni fé tanta planta.

Y vòltros, pageses, que vos desfressau de señora, amb guants, segona falda, braceròles y arrecades, si vos he de

dí sa veritat parexeu sabatllins, indiotes allenguïdes; y si un no estás avesat à veurer-vós diria: «Si ets bona cosa veyés que vòls.» Però mirau es número quint de L'IGNORANCIA y allà veureu quina lletania vos canta sa *Marquesa des dos bléns*, ella qu' es dona d' axò y sap de quin punt vos calsau; però no vos oblideu d' aquesta cansó y cantaula sovint, sovint.

Y qui es fiy de conradó
Que duga calls per ses mans.

Aquí, aquí gratey, ¡mirau aquesta atlòta qu' havia d' aná à cantá! ¡Hey, fadrins esburbats y baldrismés que tota sa vida heu de gratá terra, qu' heu mesté es jornal per menjá, escoltau un pòch aquesta cigala que vos diu es quatre mots de la veritat. ¿Que no l' heu sentida? Ell diu que no 'u d' está empagahits d' essè hòmos de feyna, que sa vòstra majó glòria ha d' essè du ses mans plènes de calls, qu' à una cara vermeyá y cremada s' hi descubreix à la llejo una ànima sencera y de bona part, que ses cares blanquinoses diuen amb vèu de tò qu' han estat molt de témps à s' ombra, ó qu' es ví, s' aygordent y altres herbes... etc. etc. ¡Aquesta si que m' es fresca! Vòltros que ja havian tirat es calsons d' escandalari, ses sabates amb oreyes, es jaquét curt y es capell de llana à un recó per prende pantalons de paño, botines, jach amb gires, capell copetjat; vòltros que ja sabiau es camí des cassinos per sèure à n' aquelles cadires tan blanques y está à n' aquelles taules tan polides; vòltros qu' anavau més enlestits que aquells que vos pagan es jornal, y vos estiravau y braveljavau tant, ¿que li trobau à n' aquesta sòl-lora?

¿Y qu' es axò? Jò 'n vetx de menestrals y menestrals, de *pollos y polles* (indiots y indiotes) aviat fèts, à devés la pagesia que fan mala cara. ¿Que vos he afinat es viu? Ell no hey ha remey; sa veritat sempre sura.... *amigo*, paciència.

Fins un altre dia, y ja heu saheu, sa cansó de sa criada:

Qui es señó que duga guants;
Y qui es pagès, mocadó;
Y qui es fiy de conradó
Que duga call per ses mans.

JORDI D' ES RECÓ.

S' EMPENHO.

—Dinen qu' es Don Tòni
Un Missè molt llest,
Que sòls ell es apte
Per servirme prest.
Més, té tanta feyna
Que ningú heu creurá.
Vejamló, tal vòlta
Servirme voldrá.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Vostè no 'm deü coneixe. Som Don Lluch;
Y esper que 'm veja una questió que duch
Que ja me té del tót atribulat.
Jò vuy qu' es séu trabay sia pagat.
¡Si vés lo molt que 'm còsta y tench gastat!
—Señó Don Lluch: molt mal me sab dirli
Qu' es méus quefés no 'm deixan dí que sí.
—Será un moment no més; y per vostè
Qu' es tan llest.—M' ho dispens. No podrá essè.
—Es que vostè no es quejará de mí.
Amb vostè cont. ¿M' entén?—Per més qu' entenga.
—Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—¡No es mala esquenada
Sa qu' arà he pegat!
S' es mesté fé cames
Per altre costat.
Maldement que veja
Que li sabrá greu,
Amb un bòn empenho
Tench de ferlo 'm méu.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Vench, y no estrañy qu' un dia jò 'l m' en duga
Perqu' à Don Lluch serveixa en lo que puga.
Li han escapsat una arbossera antiga
Qu' amb altres li fitava sa garriga,
Y no está bé que d' ell ningú s' en riga,
Es devés s' Albufera, à Son Valles:
Dèu hòres de camí y en pròp de tres
Amb un carruatge hò les passarà.
—Però, Don Còsme; jò no hey puch aná.
—M' ha de serví.—Però, señó Marqués,
Lo qu' es ara no puch.—Quant li convenga...
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Ni m' ha dat paraula,
Ni m' ha dit que nó.
—Amb unes faldetes
Podrem tombarló.
—Sap qui será bona
Na Concha Rubí.
—Bèn pensat. A ella
Li dirá que sí.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
¡Jesús amat! ¿Vostè, hermosa Conchita,
Es sa qu' avuy à mí me fa visita?
—De mil amors, y no la mir estraña,
Que vostè j' ha perdut s' antiga maña
De vení qualque vespre à can Buraña...
Per un favó avuy vench. M' ha de dí sí.
—Heu mir ja per segú, si ley puch dí.
—Ha de serví Don Lluch. Fassa 'm mercè.
—Molt mal me sab. Señora, no pòt sè.
—¡Que diu!—No puch.—No 'l crech. Si ha de sortir
Esper qu' à casa per parlarné venga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—He empenat debades.
Bé he plorat y fét.
M' ha dit que per feynes
No pòt dú aquest plet.
—Perqu' aquest hò d' hòmo
No puga dí: «Nó;»
S' es mesté clau mèstre.
—Ja sé qui. Es Doctó.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
¿Per aquí aquest señó? ¿Qu' es lo que vòl?
Per caritat suplich que don consòl
A Don Lluch.—Señor méu, que reflexion
Que tench destino aquí, y per rès del mon
Puch deixar-lo en-conciència.—Jò 'l perdon.

Pens que Don Lluch sa pretensió perdrá
Si vostè persisteix amb son negá;
Y si aquest plet no guaña amb sa rahó
Vostè en tindrà sa culpa, Don Lluch, no.
—Però, señó... Rès diga. Qu' hey anirà
Diumenge, li diré, perqu' es prevenga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Amb tan bòn empenho
Ja 'l tenim tombat.
Un que tenga influència
Té molt avansat.
—Dona ordre à n' En Gòri
Que vaja à dirli
Que dispònga s' hòra
Que voldrá sortir.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Ja pòt partí en volè. Si té equipatge
Que 'l mè don y el duré dins es carruatge.
Pensavam tení un cotxo, y no es estat
Possible. Duym un carro qu' hem llogat,
Y un cavall qu' un amich mos ha deixat.
No tenga pò de cap desgracia. No.
Que 'n qu' es cavall es véy, es forterró.
Y es vespre à Son Vallés en arribá
Hey trobarém llet pura per sopá
O brossat fresch si tròba qu' es milló.
Jò l' esper aquí baix. No s' entretenga
Qu' es señó es à sa porta. ¡Bòn dia tenga!

—¡Vaja un hermós dia
Qu' hem ensopegat!
¿Qu' es d' alegre à fóra
Per un de Ciutat!
¡Veure sa bruyeta!
¡Passetjá p' es sòl!
¡Vamos; que no diga!
Axò es un consòl.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Que puitx.—Primé vostè.—Perdon, jò man
Per ara. Sèga aquí y estirá blan.
A Son Vallés anam d' una seguida
Y fóra hostals. Don Tòni, aquesta eixida
Sé cèrt que li dará deü anys de vida.
Per vostè, s' aná fóra li es salut.
Jò no sé com no arribá que li put
Tant d' escriure.—Si axò es sa méua renda.
—Se fa esclau de sa feyna.—Si es s' hazienda
Que Deu en aquest mon dar-me ha volgut.
—Vostè no 'm farà creure que no tenga
Més renda que s' escriure que 'l mantenga.

«Si à palades li entran
Es sòus. ¿Qu' ha de dí!
—Ay, Don Lluch, no 'u crega.
—Me deix plorá à mí
Que 'n faltá sa tèrsa
Si mal any hey ha,
Per fé bollí s' òlla
Tench de manllévá.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—¿Qu' ha pogut descansá des mal camí?
A pesá de qu' es llits de per aquí...
Ja 'u veu... Amb hònes pells un se fa es jas
Y amb paya d' ordi es tapa fins es nás.
Quant vench d' estiu una véga encara 'n fas.
Devdrá es pèus hey jau sa méua cussa;
Calent aferr es sò y no sent cap pussa.
Din de quatre fassòls ò quatre faves,
Formatge, un pòch de ví, y estich tót baves.
Un hòmo en vení es vespre s' arregussa

Devora es fòch; y lleña; y que s' encenga...
Bona vida, Don Tòni!—Bòn dia tenga.

—Señó, m' ha dit l' amo
Si vòl que mat rès.
—Digués à n' En Sinto
Que no 's cap Marques.
—Ydò vostè diga
Qu' es lo qu' ha de fé.
—Amb aygo beneyta
Podrem quedá bé.

—Bòn dia tenga, Don Tòni!—Bòn dia tenga!
—Atlòta, para taula, y du ses sopes,
Olives, aygordent, y dues copes,
Que lo primé de tot es berená.
Y quant haurém fumat podrem aná
A veure s' arbossera. D' aquí à allá
Hey ha una horeta curta de bòn pas.
Veurá còm tench rahons que fan el cas.
Vostè procur esplicarho conforme
Demunt s' escrit, y prendre pòt per norma
Que sa partió passava p' es fanás.
Si l' aconsey, Don Tòni, no s' ofenga:
Jò ho fas perque s' enter.—Bòn dia tenga.

—Ja tornam. Escalda
Si es calent es bròu.
Trèu carabassetes
Des figueral nòu;
Qu' ara amb quatre figües
Y sopes amb llet
Estará aquest hòmo
Del tot satisfet.

—Bòn dia tenga, Don Tòni!—Bòn dia tenga!
—Quant vulga tornarsèn, diu es señó,
Qu' avís, qu' ell ja ha enganxat es carretó...
Aquest pané que duch es per vostè.
Dedins hey ha sèt piñes d' un pí vé
Y tres magranes en un brot sensè.
¿No heu ha trobat alegre per aquí?
Jò, à Ciutat sempre frís de venirhí...
Un dia al any qu' hey vénen es señós
No hey están més qu' un dia fins en dos
Per pò de ses tersianes. Jò puch dí
Que no sé cap missatge que no 'n tenga.
Don Tòni, anemosnè; no s' entretenga.

—Ja 'u vengut de fóra?
—Tornárem ahí.
—¿Va aná bé la còsa?
—Lo qu' es fins aquí...
Ara 'm convendria
Que s' escrit fés prest.
Fassemli la hòna
Fins que 'l tenga llest.

—Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga!
—¿J' ha descansat?—Molt bé.—¿Que tal sa dòna,
Ets séus infants y sa família?—Bòna.
—¿N' estich content. ¿Quant estaré es procés?
—Jò necessit, Don Lluch, devés un mes.
—¿Jesús! ¿Que diu? Jò tench gran interés
En que 'l despatx demá ò passat demá
Perque un jutge amich méu s' en ha d' aná;
Y vostè amb mitja horeta qu' hey dedich
Fará s' escrit. Jò ben segú n' estich.
—Però, Don Lluch, primé tench d' estudiá
Un poquet sa questió perque l' avenga.
—Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

Acabará.

PEP D' AUBEÑA.

UNA PASSETJADA.

Un dia tres estodians intentarem
s' aná à fé una passetjada.

—¿Ahont l' hem de pegá?

—A Ternelles.

—Ja está fét.

—Cadascú qu' aparey pa en butxaca,
un pòch de companatge y un molt de
bòn humó.

Arribat es dia señalat y després d' ha-
vè sortits de sa missa primera, prengue-
rem ets atapins p' es camí de l' Horta,
amb una lluna que feya còm si fòs de dia.

—¿Juan, que no dús sa castaña?

—Ja 's de rahó.

—Ydò, pegamli una premuda.

—Tú l' has dexada sense polsos.

Amb aquesta conversa passarem es
camí méntres tant qu' alguns pagesos
amb calsons amb bufes devallavan de
per sa part des molins que duyan es
talechs de farina à la vila.

—Bòn dia, ¿dè qu' anam?

—Nòltros arribam fins à Ternelles à
doná una volta.

—Vaja bé. A reveure.

—Encara no hey som, (deya En Tò-
fol, que no hey havia estat may.)

—En essè demunt aquell còll ja 'u
veurem, (respongué En Juan.)

—Ja me pens jò que vòltros me dureu
à perdre.

—Tant t' agradará, (li contestavam)
que 'n haverhó vist dirás qu' un altre
dia hey hem de torná.

S' auba s' en muntava à pòch à pòch;
arribarem à s' *Estret*, y varem seure un
rato.

—¿Y aquí ahont li diuen? (preguntava
En Tòfol.)

—Aquí demunt li diuen s' *Estret* de
Ternelles; aquí baix es Moli d' *En Jura*,
(deya en Juan;) y aquella casa de de-
munt aquelles parades, es moli d' *En*
Cormes.

—Ja heu veix...

—¿Que partim?

—En volè.

—Vamos ydò.

Comensarem à tení mal de barres y
p' es camí les mos espavavam.

Fins à *La Setla* varem fé via, emperò
no poguerem passá envant sense beure
una escudella d' aquella aygo tan hòna
qu' hey ha allá. Mos aturarem à mirá
ses cases de Ternelles que están demunt
un pujolet, y aquella pintoresca vista
junta à n' es remoret dols y alegre des
torrent que corria y à n' es cants d' ets
aucellets y rossiñòls qu' entonavan ets
séus matinals y à s' ermitá nòu de sa
Hermita que dins sa capella cantava
matines, era una sensació molt nòva y
agradable per tots.

Es sòl volia goytá y tornarem prendre
per amunt de cap à n' es *Còll des Co-*
loms. Tot es nòstro intent era veure
sortí es sòl de demunt aquella montaña.

Entresuats y fént es tres alèns, arribam
à dalt; un oratjòl suave removía ses car-
ritxeres; es sòl comensava à apuntá en-
jegant ses fosques ombres de sa nit y
fonguent sa rohada que cubria ses her-
moses floretes. Donava gust veure es
comellás, ses montañes poblades de bòus
y cabres, la mar tranquila, el Cèl desem-
boyrat y sentí royá una fontanella que
sortia d' entre dues peñes. Estant asse-
guts demunt una ròca contemplavam
aquell espectacle, y d' aquesta manera
embabayats no poguerem méns d' ex-
clamá:

—¿Que gran es es Deu qu' ha creat
tanta maravella!

—Que hermosa es aquesta mirada,
(deya en Tòfol.)

—Vees si li ha agradat; no 'u deyam
nòltros que s' en xuparia es dits.

Allá un sentia... gosava... admirava...

—Veni poetes, veniu pintós, (deya
En Juan), y veureu sa gran esplanada
de la ma, un antich castell qu' encara
alsa orgulloses ses séues ruines de-
munt una muntanya; un' hermita, boscchs,
pinars y fontanelles que vos treuran des
vòstros maldecaps.

Veem si sabré fé una glòsa:

Ternelles, s' hermosura de Pollensa,
Plè d' auzinars y pins y oratge pur
La mar el besa, y el tanca còm un mur
Y un gran castell el guarda per defènsa.

Tant embabayats estavam que ningú
pensava amb so companatge que duyam.
A la fi es més prosaich de tots esclamá:

—Barenem que se fa tart y hem d' essè
à mitx dia à Pollensa.

—Trèu sa llangonissa. ¿Jesús, qu' es
de couenta!

—Sa couentó mos donará forsa à ses
comes. Tòca, fé via.

Després d' havè barenat partirem per
avall.

Tropessant y anant de corberó, arri-
barem à s' auziná. Cadernereres, mèrleres,
rossiñòls y altres aucellets se desafia-
van à cantá; es sòl mos estava dalt es
cap llembretjant ets séus rayos demunt
s' aygo des torrent, y nòltros seguíam
per avall.

—Ja dexam Ternelles. ¿A Deu, Ter-
nelles, pintoresch lloch, fins un altre
dia si à Deu plau.

Pegarem una uyada per l' Horta y ar-
ribarem à punt de mitx dia à Pollensa.

Mos despedirem y cadascú s' en aná
content y alegre à ca-séua.

Moltes ne puguem fé còm aquesta.

UN PAGÉS.

XEREMIADES.

Hem rebut amb agraument sa Me-
mòria de sa Compañia des Ferro-carril
de Mallorca que mos ha remés sa séua
Societat y li estimam molt s' atenció.

L'hem etzaminada y vist amb molta de satisfacció s' eloquència amb que molts des seus números demòstran que es Ferro-carril de Mallorca es una cosa de més importància que no s' havian figurat molts des seus accionistes y que no se figuran encar' ara moltes persones. Des seu contegut se desprèn qu' aquesta millora ben administrada es un bon negoci; y mos estranya que encara no li hajan afinal es viu perque pujan ses accions arribá a está a la par y tení després una prima ensucrada y saborosa. Aquesta qüestió demana més estudi que es qu' han fet fins ara, y molt de pensá per no errá.

Señós accionistes. Es mesté desenganarsé. Es precis prescindí d' interessos de particulás que sempre han d' essé sacrificats amb justici a s' interés general des país. Se fá necessari que no miren pús aquest negoci amb uys mesquins de mercadé sinó que l' emprengan a lo comerciànt y amb gran fé en so porvenir de Mallorca.

Que creguen a un ignorant una sola vegada y vostés veurán lo bé que los dirá.

P' es camí que trapitjan los pòt vení qualque arruxada que no la s' esperan.

Don Ricardo Fuster, gefe de s' oficina d' Estadística mos ha posat una atenta esquila oferint ets seus servicis. Ley agraphim, y oferim també ses columnes des nòstro setmanari per lo que crega que li pujan essé útils.

Sa Junta de s' Obra de l' Iglesia d' Alcutia mos ha remès un escrit igual a n' es qu' han publicat altres periòdichs encomiant sa necessitat en que se tròban de reconstruhí aquell temple. Tennen moltíssima de rahó. Es una cosa que se fa del tot necessari, y L' IGNORANCIA los ofereix tot es seu petit valiment perque pujan alcansá recursos. No reproduhim s' escrit perque es massa llarch; però mos ocuparém d' aquest assuntó un altre dia per podé contribuí a n' es fi que desitjan.

A tots es qui pagan contribució los convé sèbre avuy en dia qui es qui no'n paga, per aconhortarsé des malsdecaps que tenen.

No'n pagan es qui dexan doblés a n' es vint per cent.

Es qui pòsan messions.

Es qui fan barayá cans.

Es qui jugan.

Es qui rifan ensaymades per Plassa.

Es qui compran y vénen papés de Banch.

Y amb una paraula tots es qui fujan de feyna y procuran esplotá es seu germá prohisme.

Tampòch ne pagan es lladres, ni ets

estafes, ni es contrabandistas, ni altres; y en aquests es Govern en Hoch de treurerlos peñores los mantén dins un convent de mònjes, sense mònjes.

Hey ha una mòrta en es Cementèri que fa dies que sua. No es sa primera.

Axò per nòltros no té rès d' estrany, perque som véys y n' hem vistes d' altres que suavan y eran ben mòrtes.

A propòsit, còls. Contan qu' En Morèu, després de quatre hòres de penjat, (encara no ha fét vuytanta anys), quant el devallavan de la forca doná un crit fort qu' assustá a tothòm y no hey quedá una ànima dins es Mercat, tanta pò li tenian.

Y era ben mòrt.

Es fadrins y fadrines qu' han presentat sollicitut per entrá a sa Societat LA JOVE IGNORANCIA, quedan admèsos.

Dins breus dies los passarán es seus corresponents diplomes; s' entén a n' es qu' han posades ses señes de sa séua habitació, y se los avisará per junta, necessari per fé marxá la cosa.

Recomanam molt a n' es nòstros suscriptós y lectós se suscribeixcan a n' es Bolletí de ses *Feyes de Maria* que se publica a Barcelona. Còsta un real cada mes y pòden dirigirsé al Dr. Don Francisco Roca Pbro. Carré des Pí núm. 7 pis 3er donantli señes de sa direcció.

A Madrit se publica un periòdich semanal que còsta sis reals cada any y dú gravats, poesies, xarades, articles y molta cosa més, fins y tot música devegades.

Ja no se pòt desitjá rès més barato. Aquest setmanari es *La Propaganda* que té s' Administració a n' es carré de Jacometrezo, 80, principal, drèta.

EPIGRAMAS.

Tenia na Magdalena
Sa ma d' alena gornida
Amb s' alena fer n' Alena
Quant ja la creya sens vida
Y veu que n' Elena alena.

TRADUCCIÓ.

Sòls un prestamista hey ha
Que demunt ell no té taca.
Si dú es còr demunt sa má
Du sa ma dins sa butxaca.

PIFOL.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Bé mòl, Simò, lo teu mòl.*
SEMBLANSES.—1. *En que sempre té mociment.*
2. *En que pican.*
3. *En que té còrdes.*
4. *En que pésa.*
TRIANGUL.....—*Collet-Còlla-Còll-Cò-C.*
CAVILACIÓ.....—*Santa Eulalia.*
FUGA.....—*Ses òbres fan es mèstre.*
ENDEVINAYA.....—*S' ausència.*

GEROGLIFICH.

d'100 ASSIUV Pati Chato

UN FRANCHUTE.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un cirial a sa murada?
2. ¿Y una poma a una ròsa?
3. ¿Y un barco a un violí?
4. ¿Y un pintó a una cadenera?

BIEL COCA.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu' hey a La Séu; sa 2.ª, una maniobra d' un barco; sa 3.ª, lo que diu es mariné quant la fá; sa 4.ª, un licor molt bò, y sa 5.ª, una lletra.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

A.O.A.A. O.. U.A. E. A.A. A. A.. E.E.A.
UN ESTODIANT DE LA SOPA.

ENDEVINAYA.

Mon amo me vol més bé
Que a sa dòna n' Eliand.
Ja sab que son mentidé
Y tant m' estima que'n té
Còm ella pròp des seu cò.

J. DES CASTELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

P. y P.—Rebut son memorial, y encara que mos ha donat gust per lo humoristicament escrit en castellá, no pòt tení objècte per falta de condicions reglamentaries.

Una *Seuvatjina*:—Rebut lo seu. Seguesca enviant que ley agraphim de bon cò.

M. Duley:—Gracies p' es covèrbos.

Un *Rondayé*:—Lo seu es ben pensat. Heu publicarém.

Un *Puñit*:—Rebut es seu bon cuento.

Nauj Suot:—Se corretgirá si es possible.

M. M. y M.—No hey pòt aná per ara per massa semblant a una ja publicada.

Bièl Coca:—Aprofitarém lo que podrém.

Jò som jò:—Lo que mos envia no pòt aná per haverse publicat ja a altres números.

A. C. I. T.—Rebut y se publicarà; no tot.

4 MARS DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.